

T de Teatre: «Els monòlegs a l'escenari no són exclusiva de ningú»

La companyia estrena «Això no és vida», el seu quart muntatge, al Poliorama

JORDI BORDES / Barcelona

● La companyia T de Teatre reivindica la seva originalitat. Tot i que des de fa un parell de temporades les cartelleres teatrals no deixen de programar espectacles de monòlegs,

les cinc actrius aclareixen que el seu muntatge té estil propi. Mamen Duch, una de les cinc components, diu contundent que «els monòlegs a l'escenari no són exclusiva de ningú». El quart muntatge que signa el grup abandona

la seva estructura del gag i aposta per un format convencional: amb principi i fi. *Això no és vida* s'estrena aquest dijous al Teatre Poliorama i farà temporada a Barcelona fins al gener vinent, abans de rodar per Catalunya.

T de Teatre va donar-se a conèixer, el 1991, amb *Petits contes misògins*, un text de Patricia Highsmith. Popularment, es coneixia per *Dones*, per la seva temàtica en què es ridiculitzava, irònicament, el públic femení. Posteriorment, va representar *Homes*, un text de Sergi Belbel en què caricaturitzava els diferents estereotips masculins. La trilogia la van completar amb *Criatures*. De què parlaran ara? Segons l'actriu el discurs parla «de les depressions, l'estrès, l'agressivitat i l'obsessió per l'estètica o per la felicitat». Són temes actuals —escrits per Sergi Belbel, Albert Espinosa i David Plana—. En l'obra apareixen des de cirurgians plàstics, suïcides professionals, actrius de Hollywood, polítiques que es presenten a l'alcaldia o admiradors secrets. Tots els personatges coincideixen a tenir una incapacitat total per ser feliços.

Duch insisteix en el fet que la companyia abandona, per primer cop, l'estructura del gag per passar a crear un espectacle amb un principi i un final. No s'abandona el llenguatge que caracteritza T de Teatre: ritme trepidant, obra coral de cinc protagonistes, poca escenografia i diàleg amb el públic per trencar la quarta paret. Són cinc actrius principals que «evolucionen». Fins

Mamen Duch en primer pla, en un moment de l'espectacle que ja s'ha preestrenat a Mallorca.

ara, en canvi, cada personatge —com les històries— es tancaven amb elles mateixes.

Ara com ara, les cinc actrius representaran el seu nou muntatge —que ni van intentar estrenar a la Fira de Tàrraga— al Poliorama. Des de dijous i fins al 25 d'agost, en sessions més econòmiques, i a partir d'aquesta data

com a estrena oficial. L'espectacle ha fet tres preestrenes per les Balears per constatar que el ritme del muntatge era l'adequat. Després de Nadal farà *bolos* per tot Catalunya i, previsiblement, farà temporada a Madrid.

Tot i que, fins ara, T de Teatre havia canviat continuament de direcció, aquest cop han repetit amb

David Plana —que ja els va ajudar amb *Criatures*. De fet, però, totes les persones que intervenen en l'espectacle adopten diferents responsabilitats. Les mateixes actrius poden plantejar idees per a una escena. De la mateixa manera Plana compatibilitza dramaturgia, direcció i escriptura d'algunes escenes de la comèdia.

Dotze anys i
1.700
representacions
de currículum

J.B.

● Amb només quatre muntatges, T de Teatre fa 12 anys que és dalt de l'escenari. El seu currículum té 1.700 representacions. «És una sort», comenta l'actriu Mamen Duch mentre constata ara que no hi ha cap periodista dels que van ser a la seva primera presentació. No han tingut més temps de fer altres espectacles. Els *bolos* i les diferents col·laboracions bloquegen el procés creatiu.

La companyia també triomfa, des de fa un parell de temporades, a la petita pantalla: són les responsables de *Jet lag*—. L'agenda de la companyia ha previst compatibilitzar els *bolos* per Catalunya amb la gravació dels 13 nous capítols. I ja en seran 52.

A *Jet lag* les protagonistes també dubten com han d'accedir a la felicitat. Sempre des del prisma de l'humor, es caricaturitza una vídua, una reprimida o una lesbiana. Totes, a sota d'un mateix sostre. Duch reconeix que hi ha temes que coincideixen amb el nou espectacle, però al teatre els seus personatges «són més estereotipats, els portem més al límit».